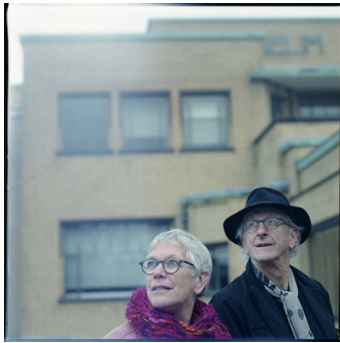

SCENES UIT EEN HUWELIJK

Naar een idee van Cilia Born en André Rooijmans (C en A). Vormgeving, stills en fotografie: Tim Stet

Kunst

Het was een nieuwsbrief@gementemuseum.nl van het Gemeentemuseum dat hen op het idee bracht: een retrospectief van het werk - schilderijen en beelden - van Joris van den Flaveure in het Gemeentemuseum Appingedam. 'Gewoon met de auto, want parkeren is er makkelijk', had A aan C voorgesteld en hoewel geheel tegen haar principe om 'alles met het OV te doen wat je met het OV kán doen' liet C zich dit keer makkelijk overhalen.

Ze waren er al om 13.00 uur. Bij de kassa, godzijdank niet drukbezocht, tonen de twee verwachtingsvol hun museumjaar kaarten en zijn stiekem blij dat er dit keer niet bijbetaald hoeft te worden.

Van den Flaveure, je zou hem een late impressionist kunnen noemen stelt niet teleur. Enthousiast lopen C en A van zaal naar zaal; soms samen, maar meestal los van elkaar om de ander vervolgens te gaan halen om een 'gevonden kunstwerk' te tonen.

'Heb je die gezien?' vraagt C aan A en alsof ze 'm meetrekt loopt A achter zijn gids aan. Hij weet dat het in 9 van de 10 gevallen goed is als zij iets laat zien dat zij mooi vindt. Wonderwel vinden ze elkaar dan bijna blindelings in de kunst.

Trots, alsof ze het zelf gemaakt heeft, blijft ze staan naast een groot schilderij. Het is een vroege van den Flaveure. Het doek is 2 meter lang en 80 cm hoog en heeft vreemd genoeg geen lijst. 'Ontregeld' heeft de kunstenaar het genoemd. 'Kijk, deze vind ik altijd zo mooi!' zegt ze stralend. Haar ogen glinsteren meer dan gewoonlijk.

'Ik vind die lach van haar hierbij nog mooier dan tien van den Flaveures!' denkt A, maar kijkt zwijgend naar C's vondst. Hij wil niet blindelings vertrouwen, wil kritisch blijven. 'Wat mooi is bepaal ik zelf wel!!' placht hij te zeggen, maar nu halen die woorden zijn mond niet eens. Het beeld dat hij ziet raakt hem direct. Wat dat is weet hij niet, maar het lijkt wel letterlijk raken. Alsof een zorgvuldig getemperatuurde wijn langs de smaakpapillen en slokdarm je maag inglijdt. Alsof je figuurlijk en letterlijk ópleeft, de neiging krijgt om even op je tenen te gaan staan om richting hemel te stijgen... Dat moment van ontroering; het lijkt genoeg, hierop kan een mens leven...

Zo staan ze daar even. Net terug van grote hoogte weer met vier benen op de grond. C heeft A's hand gepakt en samen kijken ze en weten ze dat ze samen met twee ogen kunnen kijken en dezelfde wijn langs dezelfde smaakpapillen en slokdarm in hun gezamenlijke maag kunnen laten belanden...